

Núria Florenza i Serra

POEMES AL MONTNEGRE

I – SET DE LA TARDA

La casa sola, dalt d'un camí rostós,
molt lluny del trepig que engoixa;
el cel tan a prop, sembla talment
besar-li la testa.

Una nuvolada ceneix el cim
i un ventet de ponent bufa i bufa.

Les muntanyes mig ocultes
sota un coto fluix boirós,
emplenen el paisatge.

Quanta bellesa!

Que petita em sento i que gran!
Al dessota, la vall roman minsa
mentre el meu esguard l'acarona.